

19. POHÁDKA O PANU KAPITÁNOVI, KTERÝ STAVĚL VEJCE NA ŠPIČKU

Mít'a Mike Milota

Není to vlastně ještě ani tak dávno, co lidé nevěděli, že země ve skutečnosti vypadá jako veliký pomeranč a naopak byli pevně přesvědčeni, že vypadá jako veliká bramborová placka ze všech stran obklopená vodou. A věřili, že tam někde daleko v té vodě, tam že žijí ohromní draci, chobotnice a jiné potvory, které hlídají aby nikdo nemohl jet dál a každého proto roztrhají a sežerou. A pokud by se jelo ještě dál, tak tam že není už vůbec nic, jenom to moře takhle přepadává do propasti a šmytec. Takže námořníci se příslušně báli a když někam jeli, tak jezdili pokud možno pěkně u břehu, aby se s nějakou tou potvorou nebo drakem nepotkali. Jezdili takhle také proto, že jim dělalo dost potíže, aby jeli stále rovně jedním směrem třeba když bylo zataženo a oni neviděli ani břeh, ani sluníčko, ani nebičko a hvězdičky. Akorát ještě když jezdili po moři, kde je okolo něj stále země a říká se mu proto Středozevní, tak po tom moři jim to ještě jakž takž šlo, protože se v podstatě nemohli ztratit. Ať jeli kam jeli, vždycky někam dojeli a tam se buď našli nebo se zeptali na cestu, že ano.

V té době už ale byli lidi dost mlsní a měli hrozně rádi nějaká koření, kterými si vylepšovali jídlo, jako třeba pepř, vanilku, skořici, muškátový oříšek a tak, a dávali za špetku toho koření veliké peníze, protože to koření rostlo až v hrozně vzdálené zemi, která se jmenuje Indie a aby se do té Indie dostali, museli jet strašně dlouho a daleko po moři a ještě při tom obeplout celou Afriku. To bylo ukrutně daleko a ne každému se to ovšem povedlo, cestou byly různé bouřky a jiné pohromy, také občas různě zatačeli, protože neuměli ještě jezdit úplně rovně, do lodí jim místy teklo a podobně, takže teprve když konečně přijeli na dolní konec Afriky tak začali mít vůbec jakous takous naději, že možná do té Indie doplují. Proto se tomu místu, kde se z Afriky zatačí směrem na Indii začalo říkat Mys dobré naděje.

Přes všechny tyhle útrapy a protivenství někteří kapitáni do té dálky se svými loděmi jezdili, protože když se jim to povedlo, že se cestou nepotopili, tak si přišli na docela velké peníze. To koření bylo vzhledem k těmto okolnostem totiž děsně drahé, jak už jsme říkali. Jenže potom se už námořníci naučili jezdit rovně, jelikož si na to našli takový kousek železa, který ukazuje stále jedním směrem. Tomu se říká kompas. A také se v té době našli pánové, kteří vypřemýšleli, že Země asi přece jen nevypadá jako veliká bramborová placka, jak si původně mysleli, jelikož kudy by se třeba každý den vracelo sluníčko, he ? To by muselo vždycky v noci sluníčko tu placku podlézat, nebo by muselo být každý den nové sluníčko ! Z toho pána, co to vymyslel s tím sluníčkem, které podle něj běhá okolo Země, která prý vypadá jako veliký pomeranč, tak z toho pána si prostě lidi ze začátku dělali legraci a dokonce mu chtěli trochu podpálit

fousy. Potom se ale našlo pár takových, kteří si řekli, že by na tom třeba mohlo něco být a začali přemýšlet, zda by to nebylo třeba k něčemu dobré, kdyby to byla pravda, že je Země kulatá.

Mezi těmito lidmi byl také jeden pan kapitán, který začal uvažovat, že by to bylo vlastně docela prima, kdyby to byla pravda a Země byla jako pomeranč, poněvadž potom, kdyby se jelo pořád rovně na druhou stranu než je směr do Indie, tak by se do té Indie přijelo rafinovaně zezadu, jeden by se nemusel zdržovat objížděním Afriky a třeba by to mohlo být dokonce ještě blíž ! Těch mořských potvor, těch se ani tak moc nebál, protože jednak byl statečný a jednak na ně také moc nevěřil. A také kdo chce na něco přijít a zbohatnout z toho, ten musí také něco risknout, že ano? Jenže ta věc měla háček : Jednak mu takovou cestu musel dovolit pan král a jednak, a to hlavně, ten pan kapitán teprve chtěl zbohatnout, ale momentálně moc při penězích zrovna nebyl. Tak chodil po hradech a zámcích a sháněl známosti a někoho, kdo by se za něj přimluvil u pana krále a potom také chodil po hospodách, aby sehnal nějaké námořníky, kteří by jeli s ním, protože pořádný námořník je buď na moři nebo v hospodě.

Ze začátku mu to moc nešlo. Dělal si z něj všude legraci a jednou mu v hospodě nějaký ochmelka řekl, že jet do Indie zezadu, to že je pěkná hloupost a že to nejde zrovna tak jako nejde postavit vajíčko na špičku. To pana kapitána namíchlo a také upoutalo. Zamyslel se a za chvíli povídá: „No, tak dobře. Tak se vsadíme. Já vezmu vajíčko a zkusím ho postavit na špičku. Když se mi to nepovede, tak uznám, že jezdit do Indie je hloupost a nechám agitace. Když ale to vajíčko na špičku postavím, tak ty uznáš, že tomu nerozumíš a pojedíš se mnou do té Indie z druhé strany! Platí ? “ No, chvíli se tak hecovali, ale nakonec si ten ochmelka řekl, že vejce na špičku postavit beztak nejde, tak co? A plácli si. Pan kapitán se zvedl, zašel do kuchyně, tam si půjčil vajíčko a uvařil ho pěkně natvrdo. Potom si půjčil ještě také ostrý nůž, vzal to uvařené vajíčko a vrátil se ke stolu. Tam jako zkusil nejdříve postavit to vajíčko na špičku jen tak, ale pochopitelně to nešlo, vajíčko se pořád převracelo a ten ochmelka se už radoval, že tu sázku vyhrál. Ale potom pan kapitán vzal nůž, usekl tomu vajíčku kousek té špičky a protože vajíčko bylo natvrdo, tak ho krásně na tu špičku postavil. Ochmelka hned začal ječet, to že neplatí, takhle že by to uměl každý a tak podobně. Někteří lidé mu přizvukovali, ale náš pan kapitán ho utřel: „Jo, teď, teď je ti to jasné“, povídá. „Ale před chvílí, před chvílí ti to tak jasné nebylo, že ano? Jasné to je jenom, když víš kudy na to. Já to věděl a zrovna tak vím, kudy se jede do Indie z druhé strany. Máš smůlu, prohrál jsi, musíš jet se mnou!“ No, nedalo se nic dělat, ochmelka musel s panem kapitánem jít, když se vsadili a slovo se musí držet.

Tak ochmelka chodil s panem kapitánem po hospodách a sháněli námořníky, a po hradech a zámcích a sháněli peníze a známosti, protože bez nich už ani tenkrát nic nešlo. Když sehnali námořníky a peníze a pan král jim to dovolil, tak si koupili tři lodě a pochopitelně hodně jídla a pití na cestu a pan kapitán

prozřetelně koupil také rum, protože ten mají námořníci děsně rádi a když mají správný rum, tak jsou hned ohromně stateční a pojedou třeba do pekla. Když to měli všechno pěkně naložené, tak zamávali těm, co čuměli na nábreží a odrazili. Pan kapitán tam potom namontoval ten kus železa co ukazuje pořád rovně, namířil ten směr do Indie zezadu a nakázal kormidelníkovi ať tím směrem pořád rovně tu loď teď správně drží, jinak že ho, krucifix, na mou duši předhodí těm potvorám co všude kolem číhají. Kormidelník se na rozdíl od pana kapitána těch potvor opravdu bál a tak držel kurz jak vyšitý.

A tak jeli den, dva, týden, druhý týden, třetí týden a kolem dokola pořád jenom moře vody. Námořníci začali remcat a nadávat, mysleli si že se spletli a báli se těch potvor, co musejí určitě být všude kolem a jenom čekají aby je mohly sežrat. Tak snad jediným, kdo ještě věřil, že by mohli do té Indie doplavat, byl pan kapitán. Ten si také řekl, že teď je ten správný moment na to aby vytáhl rum a nalil tak do námořníků trochu statečnosti. Tak nechal vyvalit soudek s rumem a každý si mohl cvaknout kolik chtěl, akorát teda kormidelník ne, aby nezačali jezdit za roh, protože jak jsem už povídal, podstata celé věci spočívala v tom, že se muselo jet pořád rovně. Námořníci se teda napili rumu, za chvíli byli děsně silní a stateční a chválili pana kapitána, jak byl chytrý s tou Indií a hlavně ovšem jak byl chytrý s tím rumem.

Druhý den ráno jde takhle pan kapitán po palubě a tam stojí námořníci a naříkají, že to včera nějak přepískli a teď že je hrozně bolí hlava. Kapitán projde kolem námořníků, začichá a povídá: „To se nedivím, že vás bolí hlava, kluci ! Z koho to ještě dneska tak hrozně táhne ten rum ?“ „Ze mně !“ povídá ten ochmelka a upřel své trochu skelné oči do dálky. Kapitán se tím směrem hned podíval – a doopravdy tam byla země! Tak tam zajeli a řekli si, že konečně dojeli do té Indie a to doopravdy zezadu, protože to tam vypadalo poněkud jinak než v té Indii, kterou lidé znali.

Nějak potom se domluvili, že vlastně chtěli někam úplně jinam, než měli v plánu, ale že to nakonec zase tak moc to nevádí, protože to koření tam mají také a navíc ještě že tam mají zlato a drahé kamení. A nějaké kulaté kamení tam dokonce lidé vykopávali ze země, vařili to a jedli. Námořníci to také zkusili, přišli na to, že je to dobré, ale zjistili, že to není kamení, ale brambory, které tehdy ještě neznali. Tak si natrhali lupení, koření, nahrabali pár brambor na cestu, vzali zlato a drahé kamení, naložili pochopitelně také trochu rumu, kdyby se zase báli, nebo kdyby snad bylo někomu špatně a jeli domů. Když přijeli domů tak vyprávěli, že objevili ale úplně dočista novou zemi. Ze začátku jim lidé moc nevěřili, ale nakonec námořníci vytáhli ty brambory a rajčata, a protože takové věci do té doby nikdo neviděl a neznal, tak nakonec lidé uznali, že budou ty brambory asi z nějaké neznámé země. A protože ten ochmelka, co tu zemi vlastně vynalezl, se jmenoval Amerigo, začali té zemi říkat Amerika a tak jí říkáme dodnes. Ten pan kapitán, který stavěl vejce na špičku a šéfoval celému tomu podniku, tak ten se jmenoval Kolumbus.

17.04.2017

stíhací proudový pilot Míťa Mike Milota, plk.v.v.

Copyright : Milota